

De Herberg een plaats om tot jezelf te komen

...en had de liefde niet...

1 Corinthe 13

De Herberg in Oosterbeek is een landhuis gelegen nabij de uiterwaarden van de Rijn, een plaats waar op het eind van Wereldoorlog II fel gestreden. De vraag die ik in deze overdenking wil beantwoorden is de vraag hoe ik hier terecht ben gekomen en wat ik er geleerd heb.

In april van dit jaar kreeg ik te maken met het opflakkeren van een ernstige ziekte die ik ondertussen al bijna zes jaar met mij draag. De aanvankelijke voorspellingen waren weinig rooskleurig: "De gemiddelde levensduur van uw soort patiënten is gemiddeld ongeveer anderhalf jaar", zei mijn arts. Artsen spreken in dat soort situaties echter in termen van statistiek. Er zijn uitschieters naar boven en naar onderen. Ik behoor tot de categorie waarbij het gelukkig naar boven afgerond wordt. Je bent blij met iedere dag die je erbij krijgt. Vaak afgewisseld met een gevoel van twijfel: hebben ze het wel goed, is er niet wat anders aan de hand?

De ernst van de verschijnselen in april brachten mij ertoe om eens even stil te staan bij mijzelf en de tijd te nemen om na te denken over een toekomst waarbij het leven langzaam uit zou kunnen gaan. Voor die bezinning heb ik gekozen voor een verblijf in de Herberg.

Soms heb je tijd nodig om je even te laten voort waaien op de wind van het geloof, even de tijd voor jezelf te nemen om tot nieuwe zingeving te komen. En ik moet u zeggen dat het werkt. Na de gebruikelijke procedure van een intakegesprek kwam ik terecht in een groep van ongeveer 15 Herberggasten, allen vrouw. Het is me tijdens het verblijf meerdere malen gevraagd of ik me op mijn gemak voelde tussen al deze vrouwen. Meestal maakte ik een grapje en zei zoiets van: als ze maar niet allemaal aan het breien slaan". Uiteindelijk is het ook van minder belang hoe de samenstelling van de groep is. De essentie is dat je tijdens het verblijf voldoende inspiratie en leermomenten krijgt die je verder kunnen brengen in het denkproces dat zich onzichtbaar voor de ander afspeelt. Op die leermomenten wil ik hier wat dieper ingaan.

Belangrijk daarbij is de individuele gesprekken die je eens per week hebt met je persoonlijke begeleider. In mijn geval was Jansje van Voorthuijsen de gastenbegeleider. Zij is iemand die goed in staat is te luisteren naar de dingen die je bezig houden, en daar ook praktische adviezen en informatie aan koppelt. Centraal in mijn overwegingen was de vraag hoe te handelen als de ziekte zich ontwikkelt naar een situatie van uitzichtloos lijden. Haar advies was een levenswensverklaring aan te vragen bij de Nederlandse Patiënten Vereniging. Uitgangspunt van die verklaring is dat je altijd de beste medische verzorging wenst die mogelijk is in dit land. Tegelijkertijd wijs je een woordvoerder aan waaraan je je diepste wens kenbaar maakt wanneer het uiteindelijk toch echt uitzichtloos wordt. Dit soort gesprekken in combinatie met een bezoek van mijn eigen predikant hebben mij op een weg gezet waarbij ik het gevoel heb voldoende grip te hebben op dingen die mogelijkerwijs gaan komen.

Daarnaast is er de voortdurende en systematische aandacht voor het evangelie, de woorden en daden van onze Heer Jezus Christus. Je krijgt naar verloop van tijd duidelijk het gevoel je te bevinden in een geloofsgemeenschap van mensen die elkaar in woord en daad ondersteunen. Die betrokkenheid is helend en geeft inspiratie. Wat mij altijd bijzonder trof waren de vele gebeden hardop uitgesproken door de gastvrouwen/heren en leden van de staf. De overtuigingskracht blijft bij je, het emotioneerde me vaak hevig evenals de prachtige liederen die bij iedere maaltijd en afscheid van Herberggasten werden gezongen:

Leer mij uw weg o, Heer

Leer mij uw weg.

Verdere bronnen van samenzijn en inspiratie waren de themabijeenkomsten en Bijbelstudies, meestal geleid door verschillende leden van de staf. Goed gekozen Bijbelteksten en uitwerkingen van het thema zelfvertrouwen geven bij velen vaak een aha Erlebnis. Daar is dan zo'n moment van leren en inspiratie.

Een speciaal woord van lof verdienen de vele vrijwilligers die soms van heinde en ver kwamen om de dag voor de gasten tot een fijne dag te maken. Tijdens mijn verblijf hebben we met elkaar Koninginnedag gevierd met een heuse eigen koningin en burgemeester. Sommigen vonden het idee van een vrijmarkt zo aantrekkelijk dat er een kleine vrijmarkt werd gehouden in de tuin van de Herberg. Ook de afscheidsavonden waren stuk voor stuk voorbeelden van saamhorigheid en verbondenheid met heuse eigen gemaakte teksten op bekende Hollandse liedje. Het persoonlijke afscheid was indringend. De vele gedichtjes en het persoonlijk toewensen van Gods zegen waren momenten om nooit te vergeten. Er heerste liefde, verbondenheid. Mooier is er niet te vinden. Een groot compliment voor de staf van de Herberg.

H. Gerritsen, oud-Herberggast